

δνομα τῆς βασιλείας, οἱ δὲ ὑπηρετοῦντες αὐτὴν διετάχθησαν αὐστηρῶς νὰ τὴν ἀποκαλῶσι ἡγεμονίδα τῶν Γάλλων. Ἡ Αἰκατερίνα ἠρνήθη τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀξιοματικῶν ἐκείνων, οἵτινες ὑπήκουσαν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἠναγκάσθη νὰ ὑπηρετῇ αὐτὴ ἑαυτήν. Τέλος πάντων τὸ μέγεθος τῆς θλίψεως τὴν κατέβαλε, καὶ ἠσθένησε. . . Τότε ὁ βασιλεὺς ἐπέμψεν διαταγὴν πρὸς τὸν φύλακα τῆς βασιλείας, τὸν δούκα τοῦ Σουφόλκ, νὰ τὴν περιποιηθῆται ὅσον ἐνεστί πεφροντισμένως. Κατενεγκῶν τὸ κτύπημα ὡς ἐπιδήξιος δολοφόνος, ἐξίτηι νὰ ἐπιφέρῃ ἴσιν! . . .

Ἡ Ἄννα ἐταράχθη διὰ τὴν ἐπάνοδον ταύτην τοῦ βασιλέως εἰς ἀνθρώπινα ὀπωσοῦν αἰσθήματα. Δημόσια κατακραυγαὶ διετάραττον ἀπὸ τινος χρόνου τὴν ἡσυχίαν τῆς. Ἐφοβεῖτο μὴ ὁ Ἐρρίκος ἐνδῶσθαι εἰς αὐτάς. Ὅθεν ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν του δακρυρροῦσα. . . . καὶ γονυπετήσασα πρὸ τῶν ποδῶν του τὸν καδικέτευσε νὰ κηρύξῃ, ὅτι ἡ ἡγεμονίς Ἐλισάβετ, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ του, ἦτο ἡ μόνη νόμιμος, καὶ ὅτι ἡ ἡγεμονίς Μαρία δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ διαδοχὴν τοῦ θρόνου. Ὁ Ἐρρίκος συνῆνεσι καὶ διέταξε νὰ δημοσιευθῇ διὰ σάλπιγγος, ὅτι ἡ θυγάτηρ του, ἡ ἡγεμονίς Ἐλισάβετ ἦτο, μετὰ τὸν θάνατόν του, ἡ διαδόχος τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ Αἰκατερίνα καταβληθεῖσα ὑπὸ τοιοῦτων καὶ τοσούτων δεινῶν, ἀπέβιασε τὴν 3 Ἰαννουαρίου 1536 εἰς Κυμβολτόν, εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Χουντιγκτόν, πεντηκοντοῦτις τὴν ἡλικίαν. Πρὶν ἢ ἐκπνεῦσθαι ἔγραψε πρὸς τὸν Ἐρρίκον ἐπιστολὴν παθητικωτάτην, εἰς τὴν ὁποίαν τῷ εἰσύτανε τὴν θυγατέρα των. . . Ἡ τελευταία φράσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εἶναι ἀξιοσημειώτος, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ γραφῇ ἢ ὑπὸ γυναικός.

« . . . Σὲ θεσπιάω ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν μου σιγμῆν, καθ' ἣν οἱ ὀφθαλμοί μου εἶναι ἐγγύς νὰ κλεισθῶσι διὰ παντός, ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι τὸ νὰ ἠδυνάμην νὰ τοὺς προσηλώσω ἐπὶ σέ!» (1)

Ὁ Ἐρρίκος κατηνύχθη εἰς τὰς ἀπλᾶς αὐτάς λέξεις, τὰς προφερθεῖσας ἐν ἀγωνίᾳ ὑπὸ ψυχῆς, ἥτις ἐφαίνετο συντετριμμένη ὑπὸ τῶν τρομερῶν κτύπων τοῦ ὁποίου εἶχε καταφέρει κατ' αὐτῆς. . . Ἐκλαυσε, ὡς λέγουσιν, ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τῆς γραφείσης ὑπὸ χειρὸς ψυχρᾶς ἤδη. . . ἔκλαυσε! . . . ἀλλὰ τὸ φέρετρον εἶχε κλεισθῆ ἐπὶ τοῦ θύματος.

Ἡ Ἄννα εἶδει χάραν βάρβαρον καὶ ἀναισθητον μαθοῦσα τὸν θάνατον τῆς Αἰκατερίνης. Ὁ ἰππότης Σάωθον, ὅστις τὴν ἀνήγειλε τὴν εἰδήσιν ταύτην, εἶδεν αὐτὴν νικτομένην τὰς χεῖρας ἐντὸς λεκάνης διαχρῶστου μεγάλης ἀξίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκεῖτο πολυτελῆς προχοῆς. Τοσοῦτον δὲ ἡ Ἄννα ἐγένετο παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς, ὥστε λαβοῦσα προσέφερεν ἀμφοτέρα πρὸς τὸν ἰππότην Σωθῶνα, εἰποῦσα. «Λάβε αὐτὸ τὸ δῶρον διὰ τὴν καλὴν εἰδήσιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔφερες».

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ πατήρ τῆς καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἦλθον ἐκ τοῦ White-Halle. Ἄμα ἰδοῦσα αὐτοὺς μακρόθεν ἔδραμε σχεδὸν παράφρων ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ πρὶν ἢ τοὺς ἀσπασθῆ

— Χαίρετε, τοῖς εἶπε, σήμερον ἀληθῶς ἡ θυγάτηρ σας εἶναι βασίλισσα!

Ἡ ἀναισθητος! . . . ἐχόρευεν ἐπὶ τᾶφου ἡμικεκλεισμένου ἐστῆι, μὴ βλέπουσα ὅτι καὶ ὁ ἰδικός τῆς ἐσκάπτετο πλησίον αὐτοῦ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, τὸ πραγματικῶς ἐπίσημον εἰς τε τὸν βίον τοῦ Ἐρρίκου καὶ τῆς νέας βασιλείας, ἡ Ἄννα ἀπέβιασε καὶ δεύτερον τέκνον, ἄρρεν ὡς καὶ τὸ πρῶτον. Οἱ καθολικοὶ, ἐξ ὧν πληθὺς εἰσὺπήρχεν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀπέδωκαν τὸ γεγονός τοῦτο εἰς τὸν κατὰ τῶν ἐνόχων ἀφορισμὸν τοῦ Πάπα. Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἠγάπα πλέον τὴν Ἄνναν ἢ ἀσπασία καὶ ἡ σκληρότης ἦταν τὰ κύρια αὐτοῦ χαρακτηριστικά.

Ἡ Ἄννα ἦτο ἰδική του, ἦτο κατοχὴ του, ἀγορασθεῖσα διὰ μεγάλων θυσιῶν, καὶ τότεων μεγάλων τῆ ἀληθείας, ὥστε μόνον μονάρχης ἠδύνατο νὰ τὰς κάμῃ ἢ δὲ κατοχὴ αὐτῆς, ἥδη ἀτραλισθεῖσα, δὲν εἶχε πλέον θέληττρα δι' αὐτόν. Ἡ αὐστηρότης τῶν ἠθῶν τῆς Αἰκατερίνης τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἡ φαιδρότης τῆς Ἄννης τὸ αὐτὸ παρήγαγεν ἀποτέλεσμα· αἱ χαρίεσσαι αὐτῆς προσπιλάσεις, ἐφαιδρουν ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὸ πρόσωπον τοῦ θηριώδους ἐκείνου κυρίου, τὸ ὁποῖον ἡ ψυχὴ εἶχε τόσας πτυχὰς, ὥς τὸ ἥτητόν μέρος τῆς προτεραιᾶς, ἦτο ἀήτητον τὴν ἐπιούσαν.

Πάραυτα οἱ κάτοικοι τῆς ὄλης αὐλικῆς ἐκείνη χώρας παρετήρησαν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε στρέψει ἄλλαχθῶ τὸν ἔρωτά του. Ἡ Ἄννα Σέιμούρ ἀντικατέστησε τὴν Ἄνναν Βολένη, ὡς ἡ Ἄννα εἶχεν ἀντικατέστη τὴν Αἰκατερίναν. Ἀλλ' ἐνταῦθα, ὅπως ὑποέσθη αὕτη ὑπὸ δυσμένειαν ἀπλητέου ἐγκλημα· καὶ καθὼς εἰς πᾶν πᾶγμα ὑπάρχει ἀείποτε πορεία βαθμηδὸν προεῖδρα, οὕτως καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ Ἐρρίκος ἐθυσίασεν εἰς τὸν νέον αὐτοῦ ἔρωτα τὴν κεφαλὴν γυναικός, καὶ γυναικὸς ἀθῶας.

Ἡ Ἄννα εἶχεν ἐχθρούς. Ἡ φαιδρότης τῆς πλήρης κακεντρεχειᾶς, τὴν ὁποίαν ὤφειλον μολαταῦτα νὰ θεωρῶσιν ὡς παίγνιον εὐχάριστον καὶ εὐτόρητον, ἐφειλκῶσεν κατ' αὐτῆς περισσότερον μῖτος ἢ ἡ σοβαρώτερα ὕβρις. Ἄμα τὸ μῖτος εἶδε τὸ δυνατὸν τῆς ὁποίας εἶγεν ἀνάγκην ἰκανοποιήσεως, περιστοίχισε τὸν Ἐρρίκον ὑπὸ κατηγορίᾳ κατὰ τῆς βασιλείας, ἐξ ὧν ἡ ἐλαχίστη ἠδύνατο νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὸν ὄλεθρον.

Ἡ Ἄννα εἶχεν ἀδελφὸν τὸν κόμητα τοῦ Ροσεφόρτ, ὅστις περιελήφθη ἐν τῇ αὐτῇ προγραφῇ ἵνα καταστήσῃ δὲ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς θεβλιότερα ἀποδιδόντες εἰς αὐτὴν χαρακτηριστὰ ἄτιμον, ὁ θρωπῶνος τοῦ Νορβῆ, πρῶτος ἐπατήριδος τοῦ συμβουλίου τοῦ βασιλέως, καὶ μουσικός τις ἐκ τῆς μουσικῆς τῆς οὐλῆς, ὀνομαζόμενος Σμίθον, συμπαραλήφθησαν ἐπίσης ἐν τῷ σχεδίῳ τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν νίκην εἰς τοὺς ἐχθρούς τῆς Ἄννης. Τὴν δὲ πρὸς τὴν νίκην ταύτην ὁδὸν τοῖς ἠνοίξεν αὐτὴ ἡ Ἄννα διὰ τῆς ἀπερισκωφίας τῆς.

Ἡ Ἄννα ἦτο μᾶλλον κενόδοξος ἢ υπερήφανος, καὶ ἡ κενοδοξία αὕτη περιεστρέφετο πρὸ πάντων εἰς τὸ κάλλος τῆς. Ἦτο ἐρωτόληπτος, καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν βλέμματος θαυμασμοῦ, ἐχορῆγει γλυκύτατα μειδιήματα. Ανατραφεῖσα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας, εἶχε προσκτήσει εἰς τὴν

(1) Ἴδε Οὐμβέρτον καὶ Ἐρβετρον.